

II.

ASZTALI KÖSZÖNTŐ

Öreg szomorú cselédek,
ők tanítottak:
vétek, fiam, vétek
nem csókkal fölvenni,
ha földre hull kenyér.

Öreg szomorú cselédek,
azóta holtak:
szívem fölvegyétek,
s tudjátok szeretni,
mert hát ez is kenyér.

Öreg szomorú cselédek,
ma se tudok jobbat:
szívem falat étek,
ha mellé térdelni
s tudsz csókolni, testvér.

Öreg szomorú cselédek,
holnap, majd holnap:
mind megyünk felétek,
s egymást hűn fölszedni
még itt kell, ez estén.

HARAGOK TŰZVÉSZE

Haragok tűzvésze bíratlan száguld,
az én két szemem bűnös-e, testvérek?
bűnös a két szemem, hogy csudára ámult?

De jött és föld tántorgó izzásában
ujjongva, sírva megtámadt az ének,
ha százszor is tűzben, ha százszor is hiában.

Okádja föld, és én mégis kiáltom,
zeng a szó és vár szárnyát szálló népet,
kincsét, hogy fogják szállatos testvérszárnyon.

Énekelek szerelmet, Istent, lelket,
s mint a hármad lángjában kemencének,
őriz az angyal, míg tűzek be nem teltek.

MESSZE ERDŐK MÉLY ZÚGÁSA

Messze erdők mély zúgása benned,
arcod halvány; hol az én arcom?
Hol a völgy, mely derűd fölitta?
Rablott pataknak moraját hallom.

Kő hordozza a süketségálcát,
s szemedben véreznek kérdő csendek:
Száz halálút; ki igazítja?
Fáknak lombja ős titkot renget.

Állj, most ne sírj. Belém torkolt az út,
csillagos sebeink vigyázzák.
Szíven vert az örömparittya,
szúzen riasztom hajnalod szárnyát,

s nyílnak az éjben szent fehér kapuk.

FAKÓ LÁNGKÉNT

Fakó lángként vonaglik arcom, nézd,
szívem testembe mérget sugároz,
nincs csak egy sarka is, hol béke él,
mint pestissel rémlésbe tiprott város:
ó, vedd kezedbe, cseréld ki szívem,
nézd, gonosz álmú tűz, harc és fekély.

Vágyam bős angyalként véres jelt rak,
mint Egyiptomnak rettent éjjelén,
nincs hova térnem, esdő jaj vagyok,
percről perc halálok dúlt fergetegén;
ó, vedd kezedbe, cseréld ki szívem,
a tiéd nyugodt, hívő és ragyog.

Fényelj fel, mosd el a sövénylő átkot,
vér szikrázik a támolygó porban,
égre fájok rogyva visszaverten,
szentség, bárány, jöjj, jöjj, itt pokol van;
ó, vedd kezedbe, cseréld ki szívem,
temesd, s támadjon fel a szívedben.

ÉJJELI LEPKE

Éjjeli lepke száll a kezedre.
Hulltam erőtlen át az öledre.
Sötét úz engem.

Jöttem a fénybe, künn nesze sincsen.
Őre a csendnek, állj fel e szívben.
Te vagy a lelkem.

Künn halál les éji falat állva.
Reszketek árnytól védtelen árva.
Tart öled engem?

HÓ ESETT A NYÁRON.

Hó esett a nyáron,
fekete virágon
fehér pihék ültek.

És tűntek és tűntek,
szívembe merültek,
nagyon megijedtem.

Sírni is dermedtem.
Reszkető kezekben
szívem nem találtam.

Nem tudom, hol álltam,
idegenben jártam;
hó esett a nyáron.

TÉGED EZER ARCÁN

Téged ezer arcán a fénynek nem talállak,
sötét is idézve nem lebegi árnyad,
nem vagy te titok,
és nem vagy te nap,
és nem vagy te az, akinek látnak.
Nincs kép és szín, és nincsen illat,
mely példáz, rokonod volna, társad.

Árván vagy rejtett szívembe rögzödve,
ajkam dúlt íjáról sövényé hull a szó,
vagy melléd esik,
mert nincs hozzád hasonló.
Feléd nyújtódó karjaim hegyén
fenn árva fájdalom napja kel,
s bénasággal tüzel síró nyelvemre.
Ki minden harcban veled táborozom,
ki tiéd, hogy nincs is,
hogyan én te vagyok:
földem, hazám, otthonom, hol is én hontalan vagyok.

Nem látod meg kincsek kincse fényed;
szüntelen sugárzásod szívem titka
örökre,
téged magaddal meg nem áldhatlak.
A nekem néma világ ködén: fénylőn egyetlen testvér.
Szólaló testedre szagotott szívemben
megzsibong mennyei kínoknak dús kara;
csodatelítő valóság.
Tapadó, támolygó tűzzel takarlak:
a te neved a kimondhatatlan.

HAJNALI VARÁZSNAK

Hajnali varázsnaк aranyló almája
lángol titkos ízed szívem látomása
elvitted a kezem elvitted a szemem
ujjaim sugára szemem sóhajtása
veled marad immár s nem lehet elmennem.

Szomorú vagyok rád szívós lehelettel
gyökérvert lábakkal s holdul te kelsz esttel
babonázó csendben felhők felett csillogsz
verőfényben vízen villogsz hívó testtel
bűbájos füveknek gyenge szálain fogsz.

S nem lehet elmennem. Fényeid befontak
mozdulatlan mélyben engem föld nem forgat
hálát hajló hegyek mindenek megálltak
madarak nem szállnak áll nap és áll holnap
vont öleim völgyek a hulltadra várnak.

ISTEN DÚS SZÍVÉNEK

Isten dús szívének kicsiny kertecskéje,
Istenem, Istenem, hogy menjek feléje?
Mellé ha borulnék, talán rálehelek,
nem földi a módja égi rejtekeknek.
Simításom súlya bajt támaszt füvére,
örömem nyers hozzá, riad szűzi fénye.

Méhszárny-könnyen lépjek, fohász legyen álltam,
mellemnek lármáját szelídre vigyázzam,
csengő titkú csendben szemem ne mozduljon,
betelt, békélt kézzel nincs már miért nyúlnom.
Isten szíve tárult, verj gyökeret percre,
kivirágzott Isten, ráhullok kebledre.

ALLELUJA

Most már: mindig, mindig!
Mert égi kötél
kondította, hogy találkoztunk,
szíveink harangját;
Alleluja.

És már nincs más hang,
mert a két harangot
tüzes angyalok keze őrzi,
s erőtlen pernye a perc:
Alleluja.

Mi jól ölelünk.
Halál harangja nem kondulhat.
Szállatos halál
hazavisz újra:
Alleluja.

EL KELL MINDIG MENNI...

El kell mindig menni.
Kenyeret megszegni,
reszketve szegtem meg.
Végig együtt enni
megadatik nekünk?
De azért ne nézzünk
most se szomorúan.
Majd csak hazaérünk,
s nem kell mindig menni,
kenyeret se szegni.
Halálos hozsannám,
jó téged szeretni,
s akarom menésed,
s itt minden vetésed
sápadt fényben várja
áldott megjövésed.

LESZ-E MÉG FÉNY

Lesz-e még fény halott szemekbe?
lesz-e zengés csuklott ütembe?

Lesz-e felelő, ki kérdezte?
lesz-e lelő, ki elvesztette?

Lesz-e anyjánál még az árva?
lesz-e kötelünk fénybe váltva?

Lesz-e egyszer sose volt este?
lesz-e szent kút minden mély sebbe?

Lesz-e, lesz-e jajoknak csendje?
lesz-e, lesz-e közel a messze?

FEJED KÖRÜL VÁGYAIM

Fejed körül vágyaim sugárzó dísze,
ínyeden sírásom édesre vált íze —
átfog a karom.

Virulj, viríts, estém tárt hajnala benned,
vércseppjeim arcodon rózsákká kelnek —
véres, szép dalom.

Csukló lábaim ormok fényébe visznek,
szállsz, ragyogsz felettem ronthatatlan hitnek —
áldott irgalom.

ISTEN SZOMJÚ FÁJÁN

Isten szomjú fáján virág virítottál.
Isten szomjú fáján legszomorúbb voltál.

Szívem hozzád húztad, titok fehér kelyhe,
gyere, gyere hozzám telő szerelemre.

Isten szomjú fája a te termő anyád,
földre pergő könnyed marad örök arád.

Letéptelek téged, gyere, gyere velem,
szél rázza árva fám, szomorú szerelem.

Szerelemnek fáján virág nem virítsz te,
Isten szomjú fája erősebben hív-e?

Szived ha szívemen: a fa fölénk hajol,
Isten szomjú fája, te bizony ott lakol.

Jaj, ne hagyj, ha küldlek, jaj, gyere, ha hívlak,
nyílj ki, szólalj, szóljál: íme megtanítlak.

Szomorúság fáján én is rég szomjaztam,
száz szél sodró szárnyán érted ragadtattam.

Isten szomjú fáján virág hogyha voltál,
szomjú szomorúság, szívemnek most szolgálj.

AZ ÓRÁK VALAHOL

Az órák valahol megszakadtak,
a szavak valahol elakadtak,
kik voltak kettő, biztos eggyé fogytak:
szép a nem nyugvó nap.

És jó: hunyt szemmel fényes jót látni,
így menni, érkezést nem itt várni,
kidőlni, kelni s mégse kell sajnálni:
jó vigasz így fájni.

Külön került kezeink egymásban,
távol két szívünk egy dobogásban,
lakásunk is van egyazon jó házban:
síró Isten vágyban.

MINDIG ÓTA REÁD VÁRTAM

Mindig óta reád vártam.
Soha tőled el nem váltam;
könnyem jó íze te voltál,
s töredelmemben az oltár.

Tenger felett hű sirályok,
tőled nemcsak el nem válok;
szárnyam törtem, part mögöttem,
ha mi kötött, szétkötöttem.

Semmit én meg nem tartottam,
szívem, sorsom reád hagytam;
szálló szállás, éber hálás,
izzó út, te, gyönyör-párás.

A KÉT KAROM MA TÉKOZLÓAN...

A két karom ma tékozlóan fut szét.

Így volt:

Rossz szürke napra gyúltál, hamvas felleg,
neveztelek téged édes szerelmemnek.
Eléd borultam, érted voltak a lettek,
izzó térdeplőmnek színed előtt a kertek,
s a percek száz neveddel énekeltek;
láng a fülemben, szálltál szemembe
és minden volt fényesség-öltözött...
Ragyogó lélek ragyogott a felleg.

De íme így lett:

a tüzből előbb szemérmes híre
s a hírre hozzám ő tért, a fényességes: a csend,
és éreztem: mind az izzó kert,
a felleg csak életet pattantó sírbolt,
és csak színe készülő csillagokban kerekedő igaz
[csodának:
új fényrengésben új vizek forrásai támadának.
Szerelmemnek immár nem nevezlek.

Mondtalak téged felleget fénynek,
immár tudom: át dehogy érlek!
mondtalak magast ringó mélységnek,
veszteglő gyengét hívogató végnek;

kenyérnek, földnek szállt holdas galambnak...
Be is beröpülted útját nagy távolnak,
ma messze nézek, s mint imát mondom: vagy!

És köszönöm, hogy átragyogtad a szerelmet,
és köszönöm, hogy szárnyad hívón hordozott,
és köszönöm, hogy lettem látója új egeknek,
és köszönöm, hogy lelkünk lebegő lelkével
égbe szálló füsttel alázva áldozok.

S a két karom ma tékozlóan fut szét,

ó, felleg, lélek, reggel, ó, te, ó, csendesség!

URAM, JÉZUS

Uram, Jézus, nincs ujja kezemnek, és nem tudom a
temérdeket megfogni.
Vak tétovázás világtalanjában tapogatózom, és gyakran.
ó, gyakran süket fölött zengenek angyalaid;
árva súlytalant minden szél cafattá foszthat. S most
sebeim küldöm sorakozni,
töredelemben mentsék, mily kevés a hit, s féljék az
utak titkos fonatjait:
akinek semmije nincs, mert nekem semmim sincs,
annak minden, jó vagy Te, Isten, megadatik.

Téged magasztal, mikor sorakozott sebeim mécsénél
virrasztva áldom, mint áldást, kedvesem;
egész volt a sötét, s ő hozzám engedte kezét, és
szemem lett, hogy szégyellnem kell a kincseimet;
láttam a földet, hogy jó, a félelmes embereket, hogy
atyafit ér közön-rögön a kezem,
ki országotak hempergetett számárkórója, világod
most természetesen roskadó zöldben öleli meg;
husángolt szívemmel hírlem, értelek: adatott
mennyeknek országa mindenkinek!

Ha szemem őt fogja, lelkem Veled ittasul. Számon
kéred-e szóm, Jézus-jóság?
Ó, Uram, utolsó sebes szívű embernek még nem vetettek
drágalátosabb ágyat, mint karjával nekem ő,
s könyörgök, nemde minden csókok drága lábaid
fáradt porát tisztábbra mossák,
és az én szerelmem az nem bűn, én szeretek, s örök
keresztedhez Neked az új erő.
Utolsó ítélet ünnepe, ó, Uram, szívemben: föltámadás,
mert nincs temető!

Ő vetett térdre, mert megtagadott anyám csúfolt arcát
könnyben hordozom,
ő vezetett, s én szorongva lesem, hogy szívéről mikor
rügyezik fel Istennek új fia;
s az én özvegy-péterfillérem: én magam, életem, hogy
örvendezőn én azt, Uram, ölé hozom,
én nem vagyok, bennem Feléd a föld rajong, s ő úgy
lobog rám, mint áldozás, ima,
hétkínú anyádat, a keresztet s mindent megláttam az ő
lábainál... Üdvözlégy, Mária!

FEHÉR MONDJA

(Fehér mondja:)

Nincs enyhülés, csak alázat és út van
és jól van.

És alázatban jó könny, könnyes csók van.

És úton járók, kiknek terhe van.

És jól van, ha titok világánál két szem néha
[egy másba lát.

És néha utas, kinek kevéssé megtölthetem poharát.

És két szomjazó, egymást szomjjal látjuk.

És együtt megyünk egymásnak, hogy találjuk
az alázatot, az utast és italt.

És tudjuk és mondjuk: van, ki lát.

Az Ő nevében mondjuk: jól van.

BOLDOG, KIHEZ AZ ÚR ANGYALA ELJÖTT

Boldog, kihez az Úr angyala eljött,
ave Mária!
dicsér a tested, lelked méha, a föld,
s Rád eped mind a hontalan rossz fia.

Boldog a föld, mert Te leánya lettél,
áldott Mária!
boldog a szem, melyet Te megejtettél
s az ajak, melyen a Te neved ima.

Boldog az asszony, mert gyökered benne,
sudár Mária!
szentelt a szív, szent lett a szerelemre,
és fénybe fűröszöd, örök égi fa.

Boldog a férfi, mert vagy szolgálója,
csendes Mária!
mert rejtett égnek lett az áldozója,
ha létbe szökken dús emberi csíra.

Boldog a fű, a fa, mert megszületett,
szülő Mária!
tisztá az állat, mert szád rálehellett,
s táplált Téged, titkok nyílt lilioma.

Boldog a kő, mert rajta megpihentél,
üzött Mária!
boldog, ki örül, mert Te örvendeztél,
s boldog, ki sír, mert Te is álltál sírva..

Boldog, boldog Temiattad az élet,
anya Mária!
boldog a halál, mert fiad feléledt,
s Te borulsz majd mindünkre, égi fa.

JAJSZÓVAL KÖSZÖNTLEK

Jajszóval köszöntlek, testvérem.
Nem tudok vigasztalódní,
meztelen az én tenyerem,
és hiába terítem a töméntelen ég alá.
Rettenetes bögéssel csavarodik lábamra a föld,
és te és mind a testvérem:
hosszú sorok, mint az örvényben, sápadnak,
és elfogyott a hús az ő karjukról.

Tántorogva

 indulóban a hegyek,
 szakadóban a felhők,
 a fenevadak hőkölt ijedten az erdő bokrai közt
bújnak, és félnek szemüket az emberi hajlékokra vetni;
iszonyú, iszonyú, iszonyú!

A tenger, mint a véres moslák,
már-már előnti a tornyos sziszegő földet,
mert a nagy vizet medréből kiszorítják
a holtak!
S vacognak a csillagok a készülő temetéstől.

SZÁRNYÁRA VETT A BÉKE

Kiserkent vesztő
békétlen vérem;
szeressed, ó, Uram,
minden ellenségem.

Sokfelé szálltam,
rosszul repdestem!
Mebújnék most Nálad,
szánod, ugye, vesztem.

Irdatlan hevem
lett rám hullt parázs,
s hamvadt, étlen hagyott
a sok színes kalász.

S én már köszönöm,
s így, így kell lenni;
sok cserélt hit után
repesek betelni.

Sírni nem szabad,
kérni, se várni,
azt tudom csak: Te vagy.
Így kell Feléd szállni.

Pici nyúl minden,
nagy békéd lebeg:
ütés, áldás mind egy.
Azt tudjam: van kezéd.

A GAZDÁTLAN VILÁG

Jaj, itt de nagy készül!
Lángban áll a pajta,
világnak hét sarka.

Bögtünk, döftünk, döltünk,
bíztunk a kuvaszba,
vacog most a farka.

No most híres kuvasz!
Sehol se a gazda,
s voníthatsz a napra.

Szép eszed kicsi lett!
nincs, csak tűz hatalma
s minden: úzótt vadja.

Széles az országút,
ki erre, ki arra,
Úristen sok barma!

ÚJ VITÉZI ÉNEK

Híres, régi világ,
édes bús daliák,
tündökletes szépek,
ős, birkózó népek,
tüköri a napnak,
daloltjai dalnak,
hej! már nem maradtak,
csak sírok maradtak,
s meztelen unokák.

Meztelen unokák
meztelen a próbát
idézik porondra;
a kavargó porba
minden meggomolyog.
Szörnyed a szív, dobog,
hej! biz nagy-nagy dolog,
minden sarok ropog,
s fusson, ki merre lát.

Fusson, ki merre lát,
fegyverét, páncélját
ki-ki törje össze,
s így szálljunk a pörbe.
Minden bor átkozott,
minden dal kárhozott,
hej! bármint csillogott
s idején jót hozott:
most felejtés nem kell.

Most felejtés nem kell,
emlékezés sem kell,
s a vigaszt is lökjük,
heg ha vón, betörjük.
Híres régi világ,
így mondunk új imát:
hej! aki nekivág,
nincs annál szebb virág,
mint bokrétás sebek.

Szent bokrétás sebek,
éber meztelenek;
ezek imádkoznak,
ezek világolnak.
Szívósan virrasztunk,
kinnal itattatunk,
hej! ősi szép napunk
majd ránk nyit szebb kapunk:
küszöbön az Isten!

ŐSZI HULLÓ LEVELEKTŐL HALLOTTAM

(Őszi hulló levelektől hallottam:)

Isten, a titkod végtelen,
mi hullunk, fogyunk védtelen,
s dicsérünk Téged.

Erőnk sápad, erős a szél,
nem tudjuk, mért kell ez a bér,
s áld a Te néped.

Sorsunkat szél, föld se tudja,
csak elfordult a nap útja,
s megyünk Elébed.

Te tudod. Lét, halál Tiéd,
mi halunk, s él a messzi ég.
Szent, örök ének.

ADJON ISTEN

Adjon Isten, adjon,
sok virág fakadjon,
szép virág, jó virág;
nem látjuk a kertünk,
de magjaink vetjük,
s elmúlik e világ.

Elmúlik e világ,
bánatok és hibák,
szárba szökken a mag;
sétáló angyalok,
ahol jobb nap ragyog,
várják: múltjon harag.

Várják: múltjon harag,
szirmok hullhassanak,
holtat is riasszon;
meglátjuk a kertünk;
meg is ölelkezzünk,
adjon Isten, adjon.

SZAMÁRIA KÚTJÁNÁL

Ma hallottam a testvéremet.
Már nem tud panaszkodni,
és nem tud lenyugodni
a kereszted árnyékában, Uram.

Ma láttam, még csak nem is akar.
Új Golgotára készül
nagy szívvel és merészül
ölni, hogy legyen paradicsom.

Ma mondta: és nem, én nem iszom,
csak a harc veszett zaját,
s hallom csak testvér jaját,
s míg van jaj, hit kell, irgalmatlan.

Ma bánattól sírva fakadtam,
s csak hallom, látom: kín, vér,
s ki ölni ment, a testvér,
a bűnös, jaj, tudom, jobb, mint én.

Érted, érte és értünk mindért
én csak sírok halálig,
mert csak Te nem, a másik,
s én is mindig bűnözünk, Uram.

ÁLMOMBAN

I.

Álmomban mindenek sötétültek, dúltak,
csak én álltam éppen, zsoltározva Úrnak.

Fekete erdőben fehér madár a fán,
még az is elszédült testvér föld jajszáván.

Csak én nem szédültem, nekem nem volt szabad,
fakadtak ajkamról hívő, biztos szavak.

Fehér madár vére fára, földre csurgott,
fekete erdőben piros eső hullott.

Piros eső alatt én Istent daloltam,
daloltam, s esőben piros véres voltam.

Fekete erdőnek sehol se volt vége,
s mint a kínzott pille markoló tenyérbe,

vergődtem hiába, szorított, nem hagyott
az Isten, s daloltam, s mind a fa jajgatott.

Fekete erdőben fű, rög tántorodva
vérbe sercent, vérrel fel a csillagokba.

Csikorgott a kinnak nyögő káromlása,
csak énbennem nem dúlt kínuk hitvallása.

Csak én nem véreztem, tőlük voltam véres,
zuhogott a piros, és mint a fekélyes

sikoltottam: mégis vagyok testvéretek,
s véretek vérem, vérem a véretek.

Álmomban mindenek sötétültek, dúltak,
csak én álltam éppen, zsoldározza Úrnak.

II.

„Az éjjeli látások miatt való gondolataim között...”
Jób könyve IV. 13.

Mely bűnért, mely bűnért? kérdezte az asszony.
Nem tudom, mondtam.
Az ő keze pedig kietlenül csapkodott,
fogával a földnek esett,
s csecsemők lázas fejei csüggték rá a csillagokból
[az égen.

Nem elég? nem elég? kérdezte az asszony.
Nem tudom, mondtam,
s mikor a vágott kisdédfejekkel tüzdelt ég
rázuhant, és ő mint tüzes lepedőben,
mint az elvérző barom kúszott a falak alatt:

ki kedve? ki kedve? kérdezte az asszony.
Nem tudom, mondtam,
s a füvek a tűzben elszáradtak,
és csillagnyi vonító szájak estek az asszony felszakadt
[mellének,
s izzó fűrtbe csüngtek testéről, amint vonszolta.

Atyafi? atyafi? kérdezte az asszony.
Nem tudom, mondtam,
látva, hogy sziklák zárták a falak kapuit,
s mögöttük szüreti cimbalom, síp, dob,
s az égről ott hold sütött rakott kertekre.

Falra! falra! sikoltott az asszony.
Nem tudom, mondtam;
Száradt füvek, fák, csontok fáklyás seregbe keltek.
Nagy félelem és rettegés jöve rám futván utánuk;
a parittyákból csecsemők fejait lődözték,
fogak csikorgása, vérnek zúdulása kérdezett.

CSENDES ESTI IMÁDSÁG

Fázott szívem hívón vallja,
él égben mindünknek atyja,
szédülőknek ott a sarka,
esőknek tenyerét tartja,
merülőknek ő a partja,
s nincs bánatja, nincs haragja.

Fázva, szédülve, merülve,
jó neveddel csendesülve,
ne féljek a kemény széltől,
ne ijedjek havas éjtől,
testvéreim szemét lássam,
tisztán, ne nappali lázban.
Te csukjad le a szememet.
Te nyiss kaput a lelkemnek,
amit sírtam, vígan lássam,
mit kerestem, megtaláljam.

A futók ugye célt érnek?
a bujdosók hazatérnek?
a harcosok ugye győznek?
s nincs ellenség, ugye nincsen,
farkas testvére az őznek.

Csodás, titkos, igaz Isten,
a halottak ugye élnek?
a némák ugye beszélnek?
a vakok ugye mind látnak?
siketek hallón imádnak?
A rabok ugye vidámak,
szép, végtelen mezőn járnak,
az éhesek ugye esznek?
a fázók meg melegesznek?

Édes, édes a kereszten,
Szőlő vagy Te szent gerezden,
ugye véred szelíd mámor?
ugye nincsen valóbb álom?
ugye csend van, ugye béke?
Minden vágnak elesége,
minden éjnek fényessége,
minden napnak csillagfénye,
halottaknak boldogsága,
jók szíves találkozása.
Jó éjjelünk, jó hajnalunk
Te vagy, s hála, mink vagyunk,
s béke a földön, ámen.

JÉZUS SZEMÉÉRT

Hallgass meg, Jézus, házam nem lelem,
és nyújts mannát, mert nincsen kenyérem,
s mint ki árokba esett részegen.

Szeretnék lakni téres szemedben,
ott a könny lebke párává lebben,
s áldó hídul fénylik a testvérek elé.

Szeretnék békén a völgybe látni,
s látni: mint szöknek titkos kalászkok
rossz magjainkból jó öled köré.

Ó, édes, komoly, szent messzi ablak,
szegény könnyekkel lennről mosdatlak.
Ugye nekem is híd lesz párájuk?

Hallgass meg, Jézus, mély ez az árok,
de Te vagy vára, kiknek nincs várjuk,
ó, mannánk, nyisd ki nekünk a szemed.

SZEGÉNY SÁRKÁNY

Szegény sárkány,
fejeimet hiába vagdosom,
egy hulló fejem helye nyit hétbe,
s kúszik kínom kereszted tövébe,
s a talpat, mit én vertem át,
nyaldosom:

Nézz, nézz a szegény gyilkosra,
nézz az irgalmatlan harcosra,
a rettenetes ítélőre,
ki ecetes spongyát nyújtatott,
ki ezer torkon kacagott,
mikor a hangod hallatott:
ó, szomjazom!

Ó, nézd!
nem vagyunk ellenek,
kezeim, kik keltek Ellened,
az én testem karmolták;
ó, nézd!
kövek ködéből,
szakadék pereméről,
kínba némuló tömlőcös éjem teljéből
rettegek Hozzád:
ó, szomjazom!

Ujjaim nem ismerik egymást,
s magányos ízek harca: a testem,
árulás az ölelése,
kővé lesz, parittyakővé,
botránykővé kalásza, vére,
s kínra új kín ajz.

S ha jaj-veretten
egy-egy szemem magát kivájjja,
egy-egy karom magát levágja,
vért síró reszkető vakodnak
akkor sincs öledbe érése;
megfeszítettél,
megfeszítettünk,
egy a testünk,
együtt feszültünk...
Ó, Isten, ki mentél fel az égbe,
szegény sárkányod
szaggatott, bűnös testének
csöppnyi helyén sincs,
nincs, nincs, nincs béke!
Ó, szomjazom!

Ó, ne kelljen hasmánt kúsznom
s véres halálig!
ó, oldd meg az átkot,
Te segíts, én bénán kiáltok;
kezeimben kezed szunnyad,
fejeimben tövised uszít,
kezeim keresztjéről emeld fel a kezed.
fejeim töviséből simuljon ki fejed,
és lehelj rám,
mert elhangzik a lelkem.
Ó, szomjazom, szomjazom!

CIRÓGATÓ SZÉLLEL

Cirógató széllel
keserves kevéssel
sem szolgálhatok már.

Irtóztató éjjel
feltorlóddó vérrel
te már megáldoztál.

Fény lett már a fényjel.
Csillagkereséssel
hamar készen voltál.

Várással, kéréssel
beteltél s egy éjjel
elhamvadt egy oltár.

Oltár, hol reménnyel,
rosszért könnyes vérrel
nem áldozhatok már.

Sírással, féléssel
nem nézett nézéssel
itt maradtam, s most már

cirógató széllel
keserves kevéssel
sem szolgálhatok már.

SIETŐS VOLT DOLGOD

Sietős volt dolgod, el se búcsúzhattál,
már amoda néztél, mikor kezét adtál.

Forduló szemedben arcomat nem láttam,
fakuló ajkadon választ nem találtam.

Megyek én, elmegyek, kereszt alá ülök,
nem felel, térdelek, sírok, esküdözök.

Jaj, már mit is tegyek, ha csak sírni tudok,
s csak úgy kergettetve, úttalan csak futok.

Halál, élet kerget? Kell az én testvérem,
mégse csak nem hiszem, hogy utol nem érem.

Elkopik a láb is, kifogy majd a szemem,
bizony, bizony, Isten, én majd megkeresem.

A porban porommal, égben az egemmel,
s tartom addig kezéd elhagyott kezemmel.

ISTENEM

Istenem,
az eső esik,
föld alatt sok halott fekszik.

Istenem,
az eső felett
mért takarnak a fellegek?

Istenem,
a karom rövid,
nem ér oda Hozzád fölig.

Istenem,
a szemem nem lát,
temetőt lát, halottat lát.

Istenem,
a szívem fekszik,
minden esőcsepp ráesik.

Istenem,
fáj s bűnöm bánom,
s mindenkinek szívét szánom.

VISSZASZÓL KÖNNYESEN

Visszaszól könnyesen
kezes bárány hangján
elhallatszó hangom.

Nem hullámszik partom
s mindig mellem balján
megállasz csendesen.

Föld már el nem szalad
s egyedül nem vagyok
soha most már nem én.

S ha az éj félelmén
beléd kapaszkodok
érezem: ott lenn dagad

a föld a nagy párna
s fejemet hűn várja.
Szelíd együtt-álma

lesz még mindenkinek.

ISTEN VELED

Isten veled.
Szegény emberek
sokat adhatnak útravalónak.

Isten velem.
Sírodon terem
sok szomjas virág, s ragyog a jó nap.

Isten jót ad.
Közel a holtak,
s addig fáj meg fél a szegény ember.

Isten szeret.
Hát Isten veled,
s én, vándor, őrzöm útravalómat,

míg egyszer ott ülünk mellé ketten,
ketten, ezren és ezren és ezren:
minden, mind a szegény ember.

